

Булмфилд (1933) определя, че билингвална личност е тази, която има своя роден език като контрол на втори или повече езици.

Макнамара (1969) определя, че някой може да бъде наречен билингвален, ако владее някакъв втори език в една от четирите модалности – говорене, слушане, четене или писане.

Известно е и класическото определение на У. Вайнрайх (1953), който в своята монография, посветена на езиковите контакти, пише: *„Процесът на последователно използване на два езика се нарича билингвизъм, а човекът, който ги използва – билингва.“* Тук се сочи главната отличителна черта на това явление – функционирането на два езика в общуването на едни и същи носители. Това обстоятелство е изключително важно, тъй като взаимодействието на системите се реализира само при тяхното функциониране.

У. Вайнрайх в своите изследвания пръв прави опит за комплексен подход към проблемите на билингвизма.

Е. Верещагин (1969:134) определя двуезичието като *„процес на пораждање на речеви произведения, последователно принадлежащи на две езикови системи“*.

В зависимост от критерия *„сътнесеност на билингвизма с определен социален колектив“* Е. Верещагин (1969:40–44) разграничава три основни типа билингвизъм:

- а) **индивидуален билингвизъм**, който е присъщ на един или няколко (несвързани помежду си) членове на езиковата общност;
- б) **групов билингвизъм**, който е характерен за представителите на дадена социална група, класа, професионален колектив, обединени според интересите и пр.;
- в) **масов билингвизъм**, който е присъщ на цялата общност или на мнозинството.

Белгийският лингвист Ж. Пол (1965) определя следните видове билингвизъм:

- а) **симетричен билингвизъм**, когато двата езика (език и диалект) се знаят еднакво добре;
- б) **асиметричен билингвизъм**, когато единият език е доминантен (т.е. обслужва повечето ситуации на общуване), а вторият само се разбира или се говори слабо;